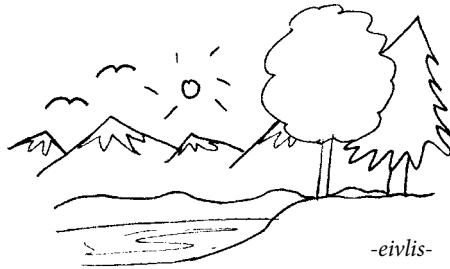

BEZEVSEHO

Právě v ruce držíte 18. vydání našeho oblíbeného Bezevšeho, za které jste určitě bohatě přispěli do školní kasičky. Začala bych tím, čeho jste si určitě nevšimli – je jaro! Slunce svítí, všechno se krásně zelená a pro většinu z nás to znamená jediné – stále opuchlé rudé oči, kapesníček u nosu a dalších dvacet balíčků kapesníků po kapsách. A skončila jsem s „pozitivními“ zprávami. Nyní bych shrnula dění několika předchozích dní.

Máme za sebou Velikonoce, což se pánům určitě líbilo o něco víc, než vypráskaným dámám. Také za sebou máme pálení čarodějnic. Další pěkná tradice, kterou odnesou opět dámy. Ovšem ty, které se do velké ohně letos nedostaly (určitě je to nemine příští rok) se mohly těšit na následující den. To je pod rozkvetlými třešněmi (popřípadě i jinými stromy) museli (většinou chtěli) pánové políbit... Aby tento článek nebyl jen o krásách jara, tak bych se měla zmínit také o škole – především o maturantech. Ti už za sebou mají státní maturitu – našťásti jen na nečisto. Dále už za sebou mají písemnou slohovou část maturity. Bohužel naostro. Teď už před sebou mají jen to nejhorší. Proto bych jsem chtěla popřát hodně štěstí, málo nervozity a máte maturitu v kapse.

MARKĚTA HAIDLOVÁ, 3.S

Jaro máme v plném proudu, i když sem tam nějaký ten chladný den k nám zavítá. Pro mě je to však úleva. Není moc příjemné mačkat se v přeplněném autobusu ve 25 stupňových vedrech. Lidé do vás štouchnou svými upocenými těly a vy se jen zoufale snažíte procpat svůj nos k malinkému okénku.

Učebna, kde trpíme o hodinách polygrafie, zapáchá s blížící se létem čím dál tím více. To jste jistě již také zaznamenali. Abych nemluvila jen o tom „smradu“, připomeňme i pěkné stránky jara. Rozkvétají stromy, cvrlikající ptáci a klidně šumící řeka jen vybízí k procházce či nějaké sportovní aktivitě. Až tedy budete chtít někam vyrazit, nezapomeňte si do batohu přibalit toto číslo Bezevšeho, a pokud pojedete autobusem, prosím dbejte na osobní hygienu, zpříjemníte tím cestu nejen sobě, ale především vašim spolecestujícím. Doufám, že po přečtení tohoto úvodníku nezavrhnete časopis a nezahodíte ho do nejbližší popelnice.

JANA OLŠAROVÁ, 2.S

Letní prázdniny tu budou „cobyd- up“ a myslím, že pro všechny právem zasloužené. Zejména pro maturanty, za jejich usilovný boj shromadou informací a dat, které si museli nasoukat do hlav. A proto jim přeji hodně úspěchů.

ONDŘEJ TICHÝ, 2.S

Tímto bych maturantům chtěl popřát mnoho úspěchů jak u maturity, tak i v budoucím životě a doufám, že si třeba za rok vzpomenou a budou držet palce i oni nám.

TOMÁŠ PAVLÍK, 3.S

Jsmo tu zase a s námi přichází opět jaro, na které jsme se všichni těšili. Nedávno byly Vánoce a sních, který za pár dnů roztál, takže jsme si ho moc neužili. Známe dost sportovců, kteří se na sních těší celý rok a najednou přijde tohle. Já sama o tom vím dost, protože jsem velkým fanouškem zimních sportů. Ale teď je tu jaro, přesněji řečeno duben a s ním přicházejí maturity a hlavně hodně písemek a zkoušení, na které se my, studenti, ale vůbec netěšíme. Zato naši učitelé jdou do toho s plnou polní a těší se, co si přečtou za perličky v našich sešitech. Proto Vám přeji hodně štěstí a pevné nervy, které budou stát za to! Studentům a samozřejmě i učitelům, na které nemohu zapomenout.

SIMONA CHALUPNÁ, 2.S

Jistě jste si všichni všimli, že k nám konečně přišlo jaro, a tak už odhodte všechny zimní doplňky. A běžte ven, zase začněte jezdit na kole, na kolečkových bruslích, skejtech. Hrajte si dál kopanou a připravte se na blížící se dlouhé letní prázdniny. A vy, kteří už tento rok končíte, tak pro vás tohle neplatí, vy radši sedte doma a učte se na neúprosné blížící se zkoušky a utěšujte se až z blížících se prázdnin.

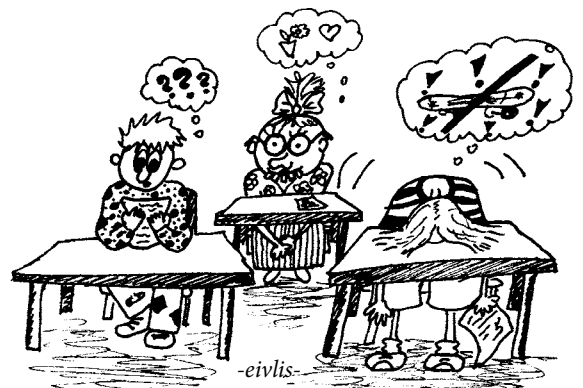
MICHAELA HŇOUPKOVÁ, 2.S

Je tady konečně jaro a s ním spousta radostí i starostí. Slunce vyhání mladou generaci na vycházky konečně v něčem jiném, než je zimní bunda. Bohužel maturanti, kteří se připravují na svou zkoušku z dospělosti, se s námi radovat nemohou. Tímto jim popřejme hodně zdaru a úspěchu v losování otázek při maturitní zkoušce. A vám ostatním „jen“ vzkaz: užívejte si té pohody, kterou nám slunce nabízí.

MATOUŠ PAŘÍK, 3.S

Zase tu máme nové číslo časopisu Bezevšeho, doufám, že jste se všichni těšili, až si vezmete tento časák a půjdete si sednout ven na krásnou jarní rozkvetlou louku nebo do parku a v klídečku si přečtete, co jsme si pro vás připravili. Již v úvodu přeji všem maturantům hodně štěstí a pevné nervy, které budou brzy potřebovat, protože čas se krátí a já myslím, že vy, MATURANTI, to pocítujete nejvíc a sluníčka, kterého je v poledních dnech dost, si pomalu ani nevšimnete.

KLÁRA VÁVROVÁ, 2.S

Soutěž mladých reprodukčních grafiků

Soutěž vyhlásila MŠMT ČR společně se Střední školou polygrafickou Praha, s. r. o. a Svazem polygrafických podnikatelů. Již třetím rokem byla pozvána také naše škola. Pro třetí ročník vybral pan Šabata, po poradě s panem Reinem, mě (Jan Kalábek) a Tomáše Slezáka. Já jsem se před dvěma lety zúčastnil prvního ročníku této soutěže, a protože jsem měl zkušenosti, byl jsem nominován i pro tento rok. Tomáš zase minulý rok v naší školní grafické soutěži skončil na prvním místě. Náš tým byl tedy vcelku silný. Já figuroval v kreativní části a Tomáš se postaral o technickou stránku věci. Jako doprovod byl s námi vyslán pan Chocholín.

Soutěž byla pořádána v Praze v Petrovicích ve Střední škole polygrafické Praha, s. r. o. v úterý 24. 4. 2007 jsme bez problémů vyrazili učištěním vozem od školy a za dvě hodinky jsme byli v Praze, s cestou nebyl nijak větší problém. Ve škole na nás už čekali zástupci soutěže, kteří nám řekli vše potřebné k ubytování, stravě atp. Byli jsme ubytováni v „hotelu“ asi 7 km od školy.

Ve středu 25. 4. jsme jeli hladoví na soutěž, jelikož nikdo z nás nevěděl, že máme snídane na hotelu. Zahájení soutěže bylo v 8:00, kdy jsme byli seznámeni se zadáním a s našimi protivníky. Soutěže se zúčastnilo 9 různých škol. V 9:00 jsme teprve mohli začít pracovat. Dostali jsme úkol zpracovat informační leták pro ZOO Praha. S Tomem jsme měli hned jasno, jak bychom si vše představovali. Maketu jsme vymysleli hned po deseti minutách práce. Tomáš předělával logo, které jsme dostali v bitmapové grafice, rozpracovával technickou část a já se postaral o typografii a celý vizuál. Do oběda jsme měli teprve asi tři stránky z osmi. Největším problémem byla mapa, to jsme opravdu z počátku neměli úplně jasné. Museli jsme vymyslet co nejrychleji nějakou alternativu. Mimočodem jako zdroj nám sloužil nynější vizuální styl ZOO, ale ten se nám bohužel příliš do našeho manuálu nehodil. Po obědě jsme měli čisté hlavy a mapu jsme vymysleli hned. Stačilo už

jen vše doplnit textem, který Tomáš zpracovával ze zdrojů. Kdybyste si přečetli, co nám bylo poskytnuto, asi byste nad tím kroutili hlavami jako my. Musel jsem se zeptat pořadatelů, zda-li obsah musí dávat nějaký smysl, a bylo mi řečeno, že to stejně nikdo nebude číst, že jde hlavně o úpravu a zpracování. Nakonec jsme vše stihli a začali jsme doufat, že dopadneme dobře.

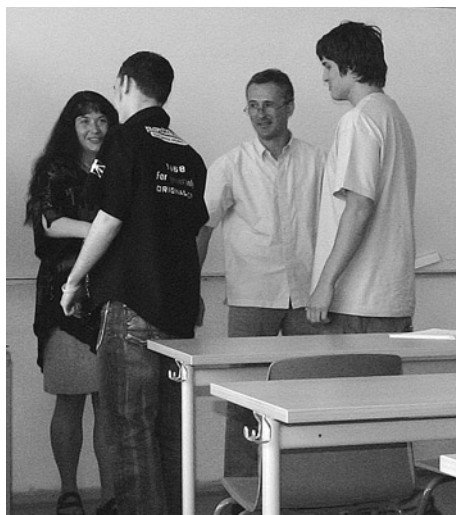
Po prvním kole soutěže jsme byli pozváni na bowling, kde jsme měli šanci se více se všemi seznámit. Parta lidí byla super a dobře jsme si zahráli. Na hotel jsme se vrátili okolo dvanácté hodiny večer.

Ve čtvrtek 26. 4. nás čekalo další kolo soutěže. Tentokrát jsme už nebyli s ničím obzvláště seznamování, dostali jsme podklady a mohli pracovat rovnou už od osmi hodin. Téma bylo vcelku snadné, a to mléčný výrobek – návrh na billboard. Domluvili jsme se, že uděláme námět na mléko. Billboard měl být vtipný a výrazný. My jsme měli práci hotovou už skoro za tři hodiny. Opět jsme nevolili příliš křiklavou grafiku a shodli jsme se na uhlazeném stylu. To se nám ale stalo osudným a bohužel náš nápad příliš porotu nenadchnul. V ten samý den, kdy jsme už opustili školu, se sešla odborná porota a vykonávala svou práci.

V pátek 27. 4. se konalo vyhlášení výsledků soutěže. Tomáš byl v klidu, ale já jsem byl nervózní a cítil jsem, že můžeme být úspěšní. Vše začalo v 9 hodin úvodním projevem pana ředitele Jiřího Cikána. Představil nám sponzory a řekl pár slov o porotcích. Nejvíce mě zaujala zmínka o společnosti Ogilvy & Mather, i tito lidé hodnotili naše práce, a to už je co říct. Postupně pan ředitel začal odzadu vyhlášovat týmy pro daná místa. Měli jsme nervy, a když jsme zjistili, že už stojíme na bedně, byl jsem naprosto nadšen, s Tomem jsme se na sebe podívali a oba jsme měli opravdu velkou radost. Padlo hlavní rozhodnutí, kdo bude první a kdo druhý. Nakonec jsme skončili druzí, a když jsme se zvedali, připadali jsme si jako poražení. Ale i druhé místo je dobré, ceny byly moc hezké a na celou událost budeme určitě vzpomínat. Rádi bychom poděkovali, že jsme mohli reprezentovat naši školu, a všem do budoucna přeje- me hodně štěstí.

P.S. Tu Hellichovku už je potřeba porazit!

Jan Kalábek, 1. G
Tomáš Slezák, 1.G

Na DM I je každý měsíc naplněn aktivitami zaměřenými na sport, kulturu, sebezpoznání či jiné zajímavé oblasti života. Čemu se mohli zde ubytovaní studenti věnovat v právě uplynulých měsících, uvádím v následujícím stručném přehledu.

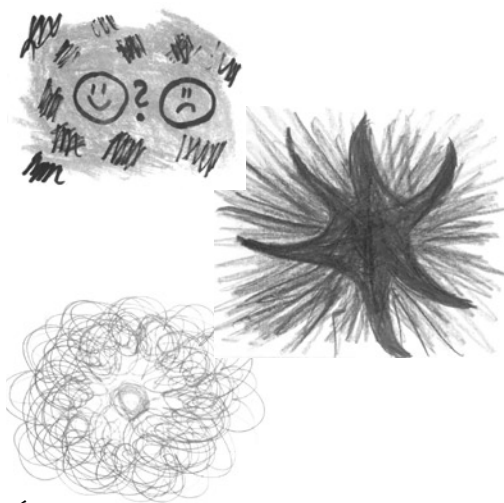
ZIMA A ZAČÁTEK JARA NA DM I

PROSINEC:

- Posilovací cvičení zaměřené na posilování a formování problematických partií
- Soutěž „O nejlépe vyzdobené vánoční okno“
- Na DMI přišla „Lucie“ i „Ježíšek“
- Vánoční setkání ve skupinách
- Výroba a předání vánočních přáníček pro pracovníky školy

LEDEN:

- Posilovací cvičení podle Olgy Šípkové zaměřené na posilování a formování problematických partií
- Psychohra - téma: sebezpoznání („Sudičky“, „Achillova pata“, „Závist“, Galtonovo kyvadlo...)
- Arteterapie - téma: „To jsem já a to jsem také já“
- Četba a následná diskuze nad tématem „domácí násilí“ - příběh „Dvojitá tvář“
- „Jak zdravě jíst“
- „Marihuana – rozhodni se!“
- „Verbální komunikace – Krokodýlí řeč“
- Cvičení jógy - nácivk

ÚNOR:

- Posilovací cvičení podle Olgy Šípkové zaměřené na posilování a formování problematických partií
- Četba a následná diskuze nad tématem „vztah se ženatým mužem“ (Příběh „Romí, Románecku...“)
- „Umění žít ve volném čase“
- „Nelegální drogy“
- „Verbální komunikace“ – 2. část
- Protahovací a rehabilitační cvičení

BŘEZEN:

- Posilovací cvičení zaměřené na posilování a formování problematických partií
- Psychotesty, psychohry
- Teorie jógy
- Kosmetika těla, vlasů, obličej
- Poznávání lidí – „Řeč těla“
- Kamarádství a přátelství

Bc. Lenka Obergruberová, vychovatelka-DM1

INFO školní metodičky prevence

V rámci plnění školního programu prevence proběhly ve všech třídách prvních až třetích ročníků interaktivní hodiny zaměřené na prevenci sociálně patologických jevů.

V 1.A, 1.S, 3.A a 3.S znělo téma hodiny zaměřené na prevenci „Drogy a životní hodnoty“, kdy šlo o to, aby si studenti na základě psychohry uvědomili, jak drogy mohou v životě člověku postupně sebrat vše, co má pro něho význam... Ve 2.A a 2.S byl název tematicky zaměřené hodiny „Drogová cesta od experimentu ke smrti“. V této hodině si zase studenti pomocí výtvarného projevu a následně reflexe mohli prožít cestu člověka od experimentu po závislost na droze, která může skončit i smrtí.

Bc. Lenka Obergruberová

Marihuana zdánlivě neškodná

Již 10 let zajišťuje oddělení drogové epidemiologie Hygienické stanice hl. m. Prahy sumarizaci dat o léčených uživatelích drog v ČR. Poskytovatelé dat jsou léčebná/kontaktní centra (nizkoprahová, ambulantní a lůžková – zdravotnická i nezdravotnická) poskytující léčbu uživatelům drog ve všech krajích republiky.

V posledních letech je v mnoha evropských zemích věnována pozornost užívání marihuany a léčeným uživatelům této drogy. Z dat drogové epidemiologie vyplývá řada významných poznatků, které charakterizují uživatele marihuany v ČR.

Mezi léčenými uživateli drog nacházíme celkem tři skupiny uživatelů marihuany:

- klienti, kteří užívají samotnou marihuanu bez jakékoliv jiné drogy,
- klienti, kteří užívají marihuanu jako základní drogu, ale současně užívají ještě jednu či několik dalších drog,
- klienti, kteří užívají marihuanu jako druhotnou drogu k jiné droze.

Užívání marihuany je mezi léčenými uživateli v ČR registrováno stále častěji, a to jako drogy základní, ale především jako drogy sekundární. Více marihuanu užívají muži.

Nejvíce je postižena věková skupina 15-19 let. S užíváním marihuany začínají uživatelé marihuany velmi záhy ve srovnání s užíváním jiných drog. (Nejčastěji byla marihuana poprvé užitá ve věku 15 a 14 let, ale první zkušenosti s touto drogou byly zaznamenány i ve věku do 10 let.) Počet uživatelů marihuany prudce stoupá od věku 12 let a kulminuje ve 14-15 letech.

I přes proklamovanou neškodnost marihuany žádá každoročně přes 700 uživatelů pouze této drogy o léčení!!!

Problém užívání marihuany není pouze záležitostí některých lokalit v ČR, užíváním marihuany je zasažena populace ve všech krajích.

Prevzato z časopisu Závislost, článek: „Léčení uživatelé marihuany“ autorů MUDr. B. Studničkové, MUDr. V. Poslaneckého, MUDr. M. Klepetkové, pro Bezevšeho upravila Bc. Lenka Obergruberová, školní metodička prevence

SLOVO DALO SLOVO

Oslovili jsme paní Marcelu Havlasovou, která pracuje v SOŠ MGP jako personalistka. Ohotně nám zodpověděla všechny otázky.

1. Co Vám tato práce přináší?

Práci různorodou, ve které se stále učím, potkávám různé lidi a ještě jsem za to odměňována.

2. Je práce na této škole v něčem jiná?

Práce personalistky se od práce účetní (především funkce v SOŠ mgp) liší v tom, že jsem ve větším kontaktu s lidmi, než s čísly, což mě těší.

3. Nosíte si práci domů?

Vyzkoušela jsem, nedoporučuji, nedělám.

4. Jak trávíte volný čas?

Volný čas?

Dobu, kdy nejsem v zaměstnání, trávím „starostí/radostí“ o rodinu, dům, zvířecí kamarády, zahrádku. To je takový standard, do kterého se snažím napasovat kde co, například hudbu, tanec, divadlo, filmy, bylinky, masáže, jógu, knížky. Některé činnosti teď opravdu schůdné nejsou, tak si je schovávám na důchod. Třeba takové učení se hře na housle... úplně to vidím: mírně vousatá stařenka smyčcem krotí housle pod bradou a sní o tom, že je Vanessa Mae :-)

5. Jak jste se doptala k této práci?

Byla mi nabídnuta panem ředitelem.

-micka- a -DAlin-

-Den-

ANKETA NA DMI

V dubnu letošního jsem zorganizovala na DMI malou anonymní anketu, jejímž cílem bylo zmapovat spokojenost studentů s životem na DM, případně i se školou, objevit to, co zde studenti oceňují, na druhé straně ale i poukázat na věci, které je trápí.

V anketě měli „intráči“ odpovědět na tři otázky:

1. Co oceňuješ na této škole?
2. Co bys na této škole změnil/a – jak?, proč?
3. Doporučil/a bys tuto školu dalším žákům?

Z 51 ubytovaných žáků 8 žáků nebylo přítomno a 10 žáků neodpovědělo, odpovědi jsem tedy získala od 33 žáků.

Malé zhodnocení:

Otázka 1.

Studenti většinou velmi oceňují přátelský přístup vychovatelů a mnoha učitelů. Domov mládeže jim vytváří zázemí, váží si tu demokratického přístupu, tolerance, zájmu o jejich osobu a nabízených volnočasových aktivit. Důležité jsou pro ně i dobré vztahy mezi studenty navzájem, skutečnost, že tu našli kamarády...

Otázka 2.

Na DM by si studenti přáli vylepšení jídelničky (hlavně více ovoce, větší množství jídla při středně studené večeři...), ale chválí zlepšení chuti jídla s příchodem nového pana kuchaře. Dále je tu trápí zastaralé vybavení nábytkem (málo židlí, vrzájící postele, nedostatek úložného prostoru, chybí kuchyňka...) i mnohdy nevyhovující sociální zařízení (někde plíseň, u chlapců je počet záchodů nedostačující...). Občas vadí problémy s nevyrovnanou teplotou (vedro, když je venku už dávno teplo a naopak zima, když je potřeba přitopit). Málo příležitostí ke sportu i k jiným aktivitám a potřeba delších vycházek jsou další nedostatky, o kterých žáci psali.

Ve škole by mnoho žáků zlepšilo také vybavení pár tříd, občas cítí žáci problém s osobním chováním a přístupem některých vyučujících (ponižování).

Otázka 3.

Dvě třetiny studentů by školu doporučilo dalším žákům, protože si váží její jedinečnosti, domácí atmosféry i toho, co je naučí a pro co je připraví...

Anketu jsem poskytla k prolístování panu řediteli, aby z ní mohl v případě potřeby vycházet při úvahách o slabých a silných stránkách naší školy...

Bc. Lenka Obergruberová, vychovatelka – DM I

Poděkování panu kuchaři

Kresba: G. Vaňová, 2.S

Před pár měsíci začal v naší školní kuchyni pracovat nový kuchař, pan Uchytíl.

Chtěli bychom mu poděkovat jménem „intráků“ z DMI za to, že díky němu nám obědy více chutnají a v údejnějším okénku se s jeho úsměvem cítíme příjemně a v pohodě.

Věříme a doufáme, že i on je tady spokojený a vydrží s námi dlouhá léta i přesto, že to s námi občas vůbec k vydržení není.

Za DM I ti, kterým teprve nyní chutná...

Takhle se tleská u mě v divadle

Scházím po schodech, courám se, to zas bude trapárna s nudou dohromady, ztráta času! Jak se to divadlo vlastně jmenuje? Ani nevím, má to být někdo z Karlových Varů. A téma? Lidová a umělá dramatická a literární tvorba v průběhu staletí. Kdo to zas zařídil. Asi Šabatka, jako by toho jejího divadla nebylo dost v hodinách! Už jsem mohla být dávno doma, odpadá nám angličtina, ale to nikoho nezajímá! Koukej mazat a mlč! Nasadím umělý úsměv a usedám do sedačky. Je tu docela příjemně, myslím si do doby, než se sem prváci nevejdou a musí na zem. Ha, budu spokojená alespoň za tu sedačku a přežiju to. Je to pohodlnější než na židli ve třídě, to musím uznat!

Á, tajdrlik v trapném ohozu už je tu, pěkně se na nás ušklíbl. To se mám jako smát? Zase zbytečně vyhozené peníze. Ten nápad nejít nikam jsem měla zrealizovat...

Tak co, studenti, byla to opravdu nuda?

Opak byl pravdou. Hned, jak borec nastoupil na jeviště, se celý sál dal do smíchu, navodil totiž veselou atmosféru. Dokázal všechny zaujmout i pobavit. Jeho mluva byla vtipná, doprovázena legračními pohyby.

Veronika Bláhová, 2.S

Hned po začátku představení, jsem se začal smát a tento smích mě přešel až na úplném konci. Celým představením nás provázel „týpek“ v parádním triku a úzkých kalhotách, vysokých botách na podpatku a úsměvem od ucha k uchu. Vždycky, když něco řekl, sálem se ozývaly výbuchy smíchu a hlasitý potlesk.

Toto představení se mi velmi líbilo a doporučuji to všem, co se chtějí dozvědět o vývoji divadla vtipnou formou co nejvíce.

Shorty

I když to nikdo nečekal, došlo i na nás. V sále se najednou rozhostilo ticho a přišla hned úleva, když už bylo vybráno. Hlavními hrdiny se v tu chvíli stali Tereza Skákalíková jakožto Julie a největším komikem nemohl být nikdo jiný než Ludvík Svoboda, který si zahrál Romeova kamaráda Merkucia. Ostatní jména herců neznám. Hráli scénku z Romea a Julie. pokud vím, tak Romeo a Julie je tragédie, ale tento výstup spíše vypadal jako komedie. Jistě, Romeo a Julie zemřeli a my brečeli, ale ne proto, že byli mrtví, ale spíše proto, že to bylo tak vtipné představení. Tak si myslím, že na tohle se jen tak nezapomene.

Ludmila Kapková, 2.S

Divadelní představení zvládnul pouze jeden herec, ačkoli hrál dokonce i dvě role. Představení

bylo velmi zajímavé, zábavné a v neposlední řadě i poučné.

Lucie Vokounová, 2.S

Když jsme šli do kulturního domu na divadelní představení, čekal jsem, že prožiji typickou nudnou hodinu. Takže mě poměrně zaskočil způsob, kterým byly básně starých autorů vyprávěny. Až na chvíli, kdy si herec začal vybírat z obecnosti (to mi trochu zatrnulo), jsem sledoval docela zábavné představení, které hodnotím kladně.

Jan Hlaváček, 2.S

Recitoval a mluvil staročeštinou a hrozně rychle. Když skončil, uklidnil nás, že tomu, co říkal, sám nerozumí! A můj názor se v tom okamžiku začal měnit a to k dobrému.

Denisa Dieneltová, 2.S

Už jsem mohla být dávno doma, odpadla nám totiž odpolední výuka. Ale my museli ještě do divadla! Bylo to vtipné a zábavné, prostě žádná „trapárna“ jak jsem si myslela. Vystoupení našeho školního komika Lúdi jsem se už popadala za břicho. Bylo to snad nejhezčí představení, na kterém jsem v poslední době byla. A kde jsem se opravdu zasmála. Jedním slovem: těch 40 kaček za to opravdu stálo.

Monika Majarová, 2.S

Několik přihlízejících z hlediště si za svůj herecký výkon zasloužilo osvědčení, které jim zaručilo imunitu proti zkoušení z českého jazyka pro příští tři hodiny. Přesto, že hlavní účinkující se snažil diváky vyburcovat k demolici divadla, kulturní dům nakonec zůstal v původním stavu. Diváci odešli spokojeni a s dalším kulturním zážitkem.

Lukáš Michel, 2.S

NĚMECKÁ EXPEDICE (ekologický seminář)

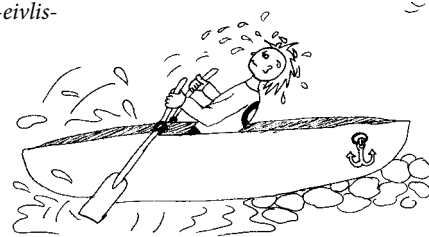
V dnech od 23. – 27. dubna jsme se zúčastnili ekologického semináře v německém St. Marienthalu u města Östritz. Expedice se zúčastnilo 13 žáků z naší školy a překladatel. Základem

programu bylo několik seminářů o přírodě, vodstvu a jak se k němu chovat. Též tam byly semináře o Evropské unii, při kterých jsme ukázali, že žáci polygrafky jsou opět nejlepší, hlavně v kvízích o EU. Také jsme chodili na zdravotní procházky do lesa, kde jsme zkušenosti nabití o seminářích uváděli do praxe. Bohužel jsme byli zklamáni z tamější kuchyně. Většina českých účastníků byli masožravci a podávalo se samé zdravé jídlo, kterému nesmělo na začátku názvu chybět velké BIO! Obědy jsme byli zklamáni, ale snídaně s večerí nám to naštěstí vynahrazovaly v podobě švédských stolů.

Jinak musíme poděkovat panu řediteli, který nám toto vše zařídil. Jelikož se nám tam velice líbilo, jeli bychom opět.

Gothik, Schaascha

-eivlis-

Pozvánka na turisták

Najde se na této škole takový nadšenec, kterého baví cyklistika, jízda na kánoji, pěší turistika, skalní lezení a orientační běh? Tak dne 11. června vyjeď směr Malá Skála u Turnova do kempu Ostrov. Vezmi si spacák, stan, něco k jídlu, peníze a buď tam až do 15. 6. 2007. Neutop se, nespadni, nezabloudi a měj se, jak chceš.

Markéta Veverková, 1.G

-eivlis-

BASEBALL

Každého baví nějaký jiný sport. Někomu vůbec žádný. Tělocvik máme jednou do týdne, pouze jednu hodinu. Naše třída se nikdy neshodne. Jsem ale ráda, že hrajeme baseball. Sice bez rukavic a tenisovým míčkem, ale baví mě to. Myslím si, že vůbec špatný nápad není seskupit přibližně 15 studentů a jednou týdně či za čtrnáct dní se sejít a pobavit se baseballem. Jo, myšlenka krásná, realizace nesnadná. Budu dál sama cvrknat kuličky do důlku vytlačeného pod levou přední nožičkou automaticky.

Zdar a sílu, polygrafáci!

Petra Tomešová, 1.G

Připravil jsem si pro vás článek, jehož součástí je interview. Onehdá jsem seděl na své posteli na privátu a napadlo mě, že můj spolubydličník má zanedlouho závěrečné zkoušky. Jelikož jsem ho poslední dobou a předtím také nikdy neviděl držet učebnici, natož aby se učil, napadlo mě, v jak bídné je situaci. Neodpustil jsem si tedy pár otázek, o které bych se s vámi chtěl podělit.

INTERVIEW

Kolik času jsi obětoval pro přípravu na závěrečné zkoušky?

V přepočtu na hodiny zhruba jednu.

To je milé. Plánuješ to v nejbližší době změnit?

Opravdu se budu snažit. (Neznělo věrohodně pozn. red.)

Dozvěděl jsem se že propadáš z několika předmětů. Je to pravda? Jestli ano, z kolika?

Ano propadám, myslím že momentálně ze čtyř. *Jsi si vědom že nesmíš propadat ani z jednoho předmětu?*

Ano jsem a snažím se chybu napravit.

Nemyslíš, že je příliš pozdě?

Podle mě není nikdy pozdě.

A závěrem. Co bys popřál ostatním, kteří udělají závěrečné zkoušky?

Ať se jim vede v dalším životě a ať určitě studují dál (smích).

Fakt, že několik učitelů ho nechce pustit k závěrečné zkoušce, ho staví do ne příliš lákavé situace. Jak lze vypořádat z jeho reakcí, je vidět, že je smířený s tím, že pokavaď vůbec bude připuštěn k závěrečným zkouškám, pravděpodobně neprospěje. K situaci se ale staví optimisticky a stále se nezačíná učit. Neuvědomuje si, v jak svízelné je situaci? Nebo jen prostě čeká se šátkem na očích, jak to dopadne? Naděje však umírá poslední, takže za sebe přeji hodně štěstí. Snad vás tento článek aspoň trochu motivoval k tomu, abyste nedopadli jako on. Ponaučte se z jeho chyb a uče se.

Článek byl schválen tázaným. Kvůli jasným důvodům nechtěl být Ondřej Havlík jmenován.

Kimm, 3.S

Ženská zbraň aneb jsou opravdu chlapi tak jednoduší?

Pro začátek musím podotknout, že už rok pracuji po klubech, barech a diskotekách jako barmanka, a tak se velice často pohybuji v pánské společnosti.

A teď abych vám vysvětlila ženskou zbraň a kde se tu vzala. Chlap se dá zmanipulovat naprosto ke všemu! Milé zlaté dámy, ano, je to tak, věřte mi! A vy, pánové, se přestaňte tvářit tak, jako že jsem zase další „blbka“, co nemá pravdu, protože sami víte, že jste pro nás schopni udělat cokoli, jen nevíte, že vám v tom občas pomůžeme.

Poprvé se s naší zbraní setkáme ještě jako malé holčičky, kdy pro nás tatínek udělá, co nám na očích vidí! Za krásný úsměv dostaneme lízátko a za větu: „Mám tě ráda!“ či „Jseš pro mě ten nejlepší tatínek na světě“ hned několik kopečků zmrzliny. Jak rosteme, začínáme se zbraní seznamovat důkladně a na velký výstřih s minisukni balíme toho kluka z koupaliště, co nám nabídl, že nás vezme do kina. A vida, místo na akční film, kde se bude střílet a téct krev, s námi cupitá na romantickou komedii. Po této zkušenosti máme zbraň už pěkně v ruce a jen občas přemýšlíme, kdy máme zmáčknout spoušť! Ale nebojte, za pár let už o tom nebudete muset ani přemýšlet, to zbraň odjistíte a použijete v takové rychlosti, že se sama budete divit, jak to bylo rychlé. Vždyť se občas stačí jen usmát, zamrkat očičkama, prohrábnout si vlasy, či hodit nožku přes nožku.

A proč vlastně tohle všechno píšete? Protože vím, že spousta žen neuměla udělat na tatínka očička, neměla v šatníku minisukni a ani se kvůli studu neuměla usmát na toho hezkého kluka z koupaliště. A tak i přesto, že tuší, že v ruce drží zbraň, tak ji použít neumí a mně je to líto a chci, abyste si to všechny uvědomily.

Jak už jsem se zmiňovala na začátku, pracuji po barech a tam mi například tahle zbraň velice pomáhá. Potřebuji větší dýška? Žádný problém, vyberu ve skříni větší výstřih. Mám chuť na panáka. Usměji se na nejbližšího chlapa na baru. A co když mám hlad? Myslíte, že se s tím nedá nic udělat? Ale dá, za hezká očička a prosím je vám chlapík z druhé strany baru schopný skočit pro hamburgera i s hranolky (na baru nic pořádného nestíhám). Už chápete, jak jednoduše si člověk může usnadnit život? A tak do dneška uvažuji, jestli jsou prostě chlapi tak jednoduší a nebo se prostě rádi nechávají lapit do sítí a jsou ochotni z lásky k nám udělat vše.

A proto milé dámy, spojme se! A pojďme využít společně, co nám příroda nadělila! Vždyť svět může být tak snadný a hlavně „vyčůraný“ :-)

Cucinka

Kresba: G. Váňová, 2.S

SLOVNÍ VÝROKY

z let gymnazijních (1978 - 1981)

- Mně byl nesympatický ten, co měl tu hlavu.
- To je ten, co má kníra pod bradou.
- Byl tupý jako ježek.
- Když se matka dozvěděla, že jidáš má být záhubou lidstva, hned po narození ho hodila do koše.
- Zákony byly vytesány do kamene. Kdo potřeboval, nalistoval...
- Chudina v Řecku se nazývala ochlast.
- Švanda byl dudák, vydělával si hrou na housle.
- Právě dobíhá jedna závodnice do startu!
- Neříkej mi, jak je obyvatel hustý!
- Myron zplodil Discobola tři vteřiny před tím, než vrhnul.
- Když má někdo vypíchlé oko, svěříme ho obvodníkovi.
- Julie spatřila mrtvého Romea ještě teplého.
- Zdá se mi, že jste přesázeni.
- Víte, že na náměstí stojí kašna ze 16. století, postavená patrně později.
- Byla to prvobytně přespolečná společnost.
- Dal mu pěstí křídlem.

- Nemůžeš si tu tužku dát do levý nohy?
- Tato věta je omezena náměstím.
- Rýmování je souhlasení slabik posledních slov na konci věty.
- Dáme-li do vody vrtuli, tak se začne točit.
- Cedle nudlená přes kanál.
- Zavři ty hodiny, táhne mi na nohy.
- Žalo děvče, žralo trávu.
- Cortes přistál se šestnácti koňma.
- Úryvek z „Máje“. Vás já jsem poslel voly mezi všemi.

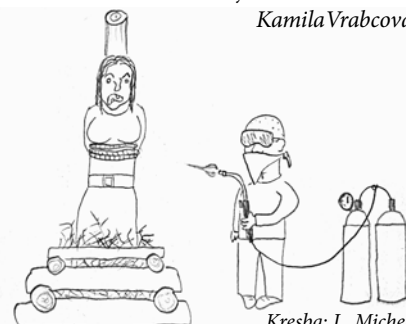
-Jít-

Vázení a milí spolužáci,

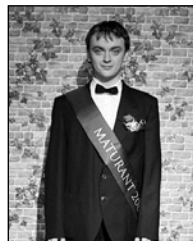
jak všichni víme, dne 30. dubna jak je již zvykem každým rokem, se na desítkách, ba i stovkách hranicích, táboráčcích i táborácích upálí čarodějnice. Tento zvyk je mezi námi už po dlouhá léta a stal se pro mnohé lidi tradicí a pro některé rituálem. Děti, dospělí i staří, rodinní příslušníci, kamarádi i kamarádky, ale i lidé neznámí se právě v tento den sejdou, postaví hranici či táborák. Děti, někdy i dospělí, přiloží ruce k dílu a společnými silami sestaví z materiálů, které mají po ruce, symbol tohoto rituálu, malou či velkou čarodějnici, kterou v brzkých dalších hodinách

obětují žhnoucím plamenům. Dospělí, jak už je zvykem, popijí nějaký ten lahodný alkoholový mok, muži jsou jako vždy věrní svému chmelovému nápoji, ženy se buď přidají a nebo ucucávají svařák, grog a podobné babské pitivo. Sem tam padne do žaludku i nějaká ta klobása, utopenec, zatímco děcka polétávají okolo ohniště, vriskají a smějí se, a když na ně přijde hlad, upečou jim tatínkové a maminky nějakého toho burťáka. Každý tento den stráví po svém a doufám, že si ho se svými blízkými užijete, jak se sluší a patří, bez žádných konfliktů a zranění. Tak HURÁÁÁ na čarodějnici!

Kamila Vrabcová, 2.S

Kresba: L. Michel, 2.S

Questa guerra é cosa nostra aneb Dům kultury Rumburk 9. 2. 2007

9. února 2007 se uskutečnil maturitní ples třídy 4.S. Přišli jsme do nově opraveného kulturního domu v Rumburku, kde nás ihned přivítali letošní maturanti ve společenských šatech, ale přišlo nám, že nejsou oděni tak, jak jsme všichni zvyklí. Neměli klasické plesové šaty, nýbrž společenské šaty ve stylu 30. let. Usadili jsme se ke stolu, objednali pití a pozorovali, jak přicházejí davy lidí všeho věku i obojího pohlaví v krásných šatech. Muži smokingy a dámy plesové šaty nejrůznějších barev a délek. Napětí v sále stoupalo, protože se blížila hodina zahájení. Všichni se nahnuli k pásce oddělující obecnost od podia.

V tu chvíli světla v sále zhasla a najednou přiskákal na podium kudrnatý podivín. Pan ředitel přivítal maturanty. A ejhle! Výbuch! Práví maturanti jsou mafiáni! Ozbrojení mafiáni. Spoutali ty falešné a ředitele školy odvezli spoutaného na rudlíku.

Bylo to velmi napínavé. Kudrnatý podivín boss Jirka si ještě na pomoc přivolal mamá, paní Šabatovou, třídní učitelku mafiánů z třídy 4.S. Hrdě si to vykráčela s brokovnicí v ruce a davy se strachem z ní křičily pod podiem. Postupně si

své mafiány přivolávala k sobě a šerpovala je. Jirka pořád poskakoval a poskakoval. Po šerpování všech hrubých mafiánů začal taneček. Ne ale s učiteli a rodiči, jak jsme všichni zvyklí, ale mezi sebou! Říkala jsem, že to byl takový anti-ples. Ale co, byl jejich, tak ať si ho užijí, jak chtějí oni.

Poté dal šílený Jirka s mafiány bombu na schůdky. Tik, tak, tik, tak... Všichni čekali, co se bude dít dál. A bum! Otevřela se opona a tam jazzový orchestr! Tak začala volná zábava.

Všichni tančili, pili, bavili se. Tak to probíhalo do půlnoci, kdy jistý mafiánský účetní Martin Vondráček začal zpívat nádhernou píseň Už z hor zní zvon. Nejednomu rodiči vytryskla slza v oku. Po písni přišlo odšerpování. Vínové šerpy se točily maturantům = mafiánům nad hlavou.

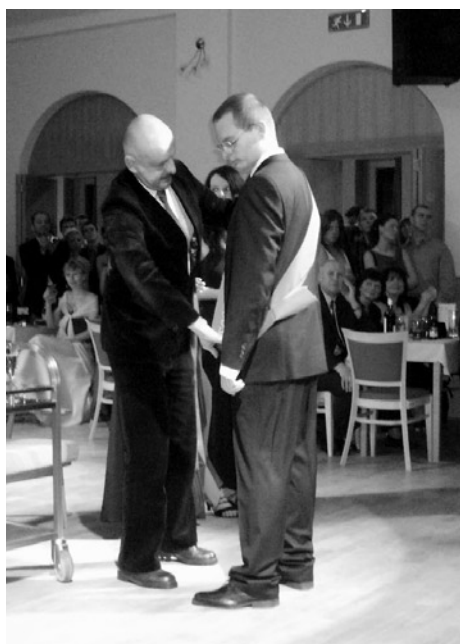
Romana Žižková a Kája Kessler vystoupili na pódiu a předali paní "mamá" Šabatové dárek. Barevné křídly a řetízky. Bylo to nádherně dojemné. A zábava pokračovala v plném proudu, zatímco já už se těšila domů do postele... Stálo to za to!

Anna Suchá, 2.S

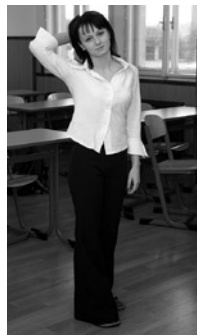

MATURITNÍ PLES TŘÍDY 2.G - 16. ÚNORA 2007

aneb James Bond by se nestačil divit ...

„Když už tak člověk jednou je, tak má koukat, aby byl. A když kouká, aby byl, a je, tak má být to, co je, a nemá být to, co není, jak tomu v mnoha případech je.“

Myslíme si, že se známe. Ostatní si myslí, že nás znají. Nikoho nemůžeme poznat úplně. Vždy bude nějaká část v člověku, a tu nemusíme poznat. Člověk mívá svá tajemství, myšlenky, sny. A to ho vede životem skutečným, ale třeba i neupřímným.

Jsmen jen lidi. Každý z nás dělá chyby. Je těžké je přiznat a ne každý to dokáže. Ne vždy se zachováme správně, i když si často myslíme, že to tak je. Je důležité svůj omyl přiznat a nedržet se jednoho úsudku. Jsme rozdílní a naučili jsme se různě proplouvat životem.

Někdo bývá upřímný. Nebo může být až moc sdílný, což vám nemusí být příjemné. Je lepší vidět, s kým jsme se setkali, než být vedle někoho, kdo je jedna velká přetvářka, a nevíte ani netušíte, co můžete čekat. Třeba je člověk milý, usměvavý, ale jak se vyskytne šance, potopí vás bez mrknutí oka. Lidé chtějí jít pořád dopředu a přitom zapominají, kdo jsou a kým byli i co je v životě správné. Jaký mají život, když jsou jedna velká lež a přetvářka. Pak se prohlédne jejich nečisté jednání a nebudou mít kolem sebe žádné přátele a spolupracovníky. Možná tak lidi, jež se chovají stejně jako oni.

Kým je lepší být? Upřímným člověkem nebo lhářem? Myslím, že ani jedno není úplně nejlepší. Moc upřímnosti také není vždy na místě. Představte si, co by se dělo, kdyby nám každý řekl, co si o vás myslí. Nemuselo by to být pokaždé příjemné. Zároveň si nedokáží představit samu sebe říkat jednu lež za druhou, i kdyby tomu ostatní věřili.

Každý se občas přetváří. Ano i já. Když mám špatnou náladu a nechci ji kazit druhým. Vždy se mi to skrýt nepodaří a pak slyším: „Není ti něco?“ „Nechceš mi to říct?“ „Nepotřebuješ pomoc?“ Ano, může to potěšit. ale i ještě víc zkazit den. Nejhorší je, přestanu-li se usmívat, jsem zamyšlená nebo bez nálady. Hned mi většina začne říkat: „Nemrač se!“ „Usměj se!“ Jako by bylo mou povinností pořád se jen usmívat. Je to dost otravné a únavné, proto možná radši zvolím přetvářku, než být sama sebou a být jak u výsledku.

Takže to máme přetvářku k dosažení úspěchu nebo pro klid v duši. Někdy je tak vžitá, že si ji ani neuvědomujeme. Přátelsky se usmíváme na lidi, i když je nemáme zrovna v lásce. A co upřímnost? Může být tak veliká, že se vám lidi radši vyhnou. I taková, kdy jsme upřímní jen k našim blízkým nebo jen k okolí. Ale co sami k sobě?

Tereza Markusová, 3.S

I knihy mě učí poznávat svět

Toto téma jsem si vybral, protože mám ke knihám poměrně vřelý vztah. V mém životě tomu tak nebylo vždy, měl jsem i období, kdy jsem knihy příliš nemusel. Můj vztah k nim se v průběhu dospívání měnil. Zpočátku byl kladný, když jsem ještě knihy nečetl, ale jen poslouchal, jak z nich čte moje máma. Zlom nastal na základní škole, byl to ten moment, kdy jsem se naučil číst sám. Dalo by se říct, že jsem si vytvořil svůj vlastní svět, ve kterém jsem se mohl skrýt před tím skutečným.

S knihami je to jako s lidmi: jen velmi malý počet něco znamená, zbytek se ztrácí v množství. Moc dobře si pamatuji svou první knihu. Byla to kniha Boříkova lapálie od Vojtěcha Steklače. Kniha mi umožnila poznat pro mě tehdy neznámé místo, Holešovice. Proč se od té doby stalo toto místo pro mě magickým a možná i posvátným? Asi protože i přes skvělé ilustrace Adolfa Borna zbylo dostatek prostoru i pro mou fantazii. Právě díky fantazii jsem si mohl toto místo ve své mysli idealizovat. Líbilo se mi, že se můžu vžít do role hlavního hrdiny a prožívat jeho příběhy sám. Kniha je z mého hlediska nepsaná velmi kvalitně. Bavila mě i proto, že se hlavní hrdina rozhodoval a choval tak, jak bych se v dané situaci rozhodoval a choval já. A když vás kniha navíc baví a je vtipná, proč nečíst. Víme, že tehdy nebylo moc lidí, co četlo jen pro zábavu. Buďto četli jen, aby měli číst rychle a plynuce, nebo nečetli vůbec. Nebyla výjimka, že ještě v deváté třídě mnohá individua, která se jinak těšila ve třídě velké oblibě, slabikovala a jejich četba byla čímkoli jiným než četbou a zároveň trestem nebo utrpením pro ty, co číst uměli. Jak jsem se dostal k závažnějším knihám? Byli to rodiče, jež mi doporučili knihu Tři kamarádi

od Ericha Marii Remarquea. Byla to má první kniha, která nekončila dobře. Ba naopak, skončila špatně a já mohl pocítit stejné emoce, jako pocítoval hlavní hrdina.

Zjistil jsem, že se z knihy velmi poučím, ale sama ze mne člověka neučiní. A co mi knihy daly mimo pobavení? Hodně, třeba když jsme ve škole probírali druhou světovou válku. Mám pocit, že jsem se o ní dozvěděl víc z knih od Sve-na Hassela, než ze všech nudných hodin dějepisu. Byly a jsou to knihy psané realisticky, takže zde byla věrně popisována zvěrstva, která byla v té době na denním pořádku. Nepocítoval jsem citové vydírání ze strany autora a stejně tak, jako vojáci neměli slitování, neměl ho ani autor vůči čtenáři a to je chválihodné. Navíc jsou knihy napsány z netradičního pohledu německého vojáka, který je v armádě nedobrovlně. Také se mi líbí, že si autor tím peklem sám prošel a ví, o čem píše, což je z jeho díla cítit.

Kniha versus film. Jistě každý viděl film natočený podle knihy. Ale jen ten, kdo knihu nečetl, nebo člověk bez fantazie může tvrdit, že je film lepší. Samozřejmě jsou i výjimky. Myslím si, že jsou knihy lepší právě v tom, že si leccos můžete představit. Kniha je v tomhle směru mnohem vhodnější, také o to je větší zklamání, když se vaše fantazijní představy neshodují s tím, co jste viděli ve filmu. Své by o tom mohl vyprávět i můj asi nejoblíbenější autor Boris Vian, který zesnul při promítání premiéry filmu, jenž byl natočen podle jeho knihy Naplívnu na vaše hroby. Právě tento autor mi dal možnost prohlédnout si nekonečné meze mé fantazie a odhalil krásu neobvyčejnosti, nepředpokládaných zvrátů děje a překvapivých závěrů. Jeho knihy mě obohatily a také určitě pozměnily a za to jsem jim vděčný. Díky knihám jsem poznal lépe sám sebe.

Zbyšek Janatka, 3.S

Nápoje lihové, Quido a bohové

Quido (vl. jménem Vratislav Machulka, nar. 1950 v Praze) byl od tří let vychováván v rodině strýce, ministerského rady MV. Vyučil se v tiskárně řemeslu „stereotypér - kalandrista.“ Po vyučení se už do tiskárny nevrátil. Jeho život se stal předpisově beatnickým, hippiesáckým i bohémským, prostě alternativním, až si z toho sám autor dělal legraci: IDEÁLNÍ ANDROŠ

„Pracuji-li, tedy v dolech či kanálech. Do svého sklepního bytu, kde čtu podzemní literaturu a poslouchám podzemní hudbu, jezdím podzemní drahou ...

... jsem velký bojovník, silný a neohrožený, v podzemí z podzemí a za podzemí hrdina.

Brzy umírám a odcházím do pekla pod zemí. Ať dlouho žiji a jsem hodně zdraví!“

[Básně z roku 1974-1979]

Vystřídal mnoho povolání, která prokládal různými přestávkami. Někdy ho živil přátelé, jindy naopak. Pracoval jako „bedňák“ u K. Vlacha, hrobník, vyráběl a prodával drhané přívěsky na Karlově mostě atd. Nebo byl po socialistické „příživník“ (a tak pojmenoval i svou první knížku). Quido byl pětkrát souzen, pokaždé za absurdní čin či příživnictví (+například přečin proti pracovní kázi, nedovolené podnikání). Kriminálního činu se ale nikdy nedopustil. Byl dvakrát ve vazbě (3 a 6 měsíců), čtyřikrát odsouzen podmínečně, jednou zproštěn žaloby a třikrát amnestován. Před nástupem vojenské služby byl dvakrát pozorován na psychiatrii, nakonec dostal modrou knížku. Na jaře roku 1977 podepsal základní prohlášení Charty 77. Koncerty Plastiků natolik prožíval, až jej Magor či Egon museli vykázat a někdy dokonce „knokautovat“. Pod vlivem Egonovy tvorby také psal. Jeho poezie je přímocará, kanálnická, vtipná a někdy i dost zpěvná, rozhodně ale není agresivní nebo zatrpklé bolestinská. Byl dysgrafik a nehrál si na žádné velké umění („Umění je vyjít s platem.“). Svou tvorbu publikoval i v časopisech Vokno, JazzStop a Stres a možná i v jiných samizdatech. Quido Machulka možná patří k autorům, jejichž legendární historky ze života trochu zastihují jeho tvorbu, přinesl však poselství o odvaze a svobodě, vzněšeně řečeno, étos. Étos a příběhy.

JAK TAK CHODÍM NA PIVO

*Jak tak chodím na pivo
píju žal*

*Na pivo chodím dál
žalovat na ten svůj žal*

*žalárnici mě bedlivě pozorují
jestli jsem už uzrál*

BÁSNIČKA POLOPATĚ

*V mrtvé zemi
mrtvé město
v mrtvém městě
mrtvý dům
v mrtvém domě
mrtvý mrtvolý
píjou mrtvou vodu na zdraví*

Romana Žižková, 4.S

OSCAR WILDE Lady Fuckingham

Dlouho jsem se rozmyslela, jestli o této knize mám psát. Objevuje se v ní mnoho vulgarismů a je hodně erotická. Nakonec jsem se odhodlala, protože jde o knihu, o které jistě spousta lidí neví, že ji Oscar Wilde vůbec napsal.

Lady Fuckingham byla nalezena až po Wildeově smrti. Člověk, který jej našel, ji po přečtení chtěl spálit, ale neučinil tak a odevzdal ji literárním vědcům. Oscar Wilde se inspiroval při psaní z deníku své matky.

Kniha vypráví o Beatricii Fuckinghamové a jejich milostných „pletkách“, vystupuje zde mnoho postav, žen i mužů. Beatrice působí jako neuspokojitelná žena, která velice ráda experimentuje a nic jí k dosažení její touhy nezastaví. Kniha končí smrtí Beatrice. Umírá v Anglii s Waltrem, který je jejím vychovatelem a služebníkem.

Jde o erotickou knihu, kterou Oscar Wilde napsal ve svém raném mládí, možná proto se zde, na můj vkus, objevuje až mnoho vulgarismů. Na druhou stranu jsem si ráda četla toto dílo, protože mě velice překvapilo, že i v historii mohla vzniknout takováto kniha.

Lenka Vahuličová, 2.G

KAREL JAROMÍR ERBEN Kytice

Dříve by mě nezapadlo, že bych někdy sáhla po knize s poezií, natož ji za několik krátkých dní dočetla. A přece se tak stalo díky Erbenově Kytici.

Ačkoli je jazyk knihy tomu dnešnímu vzdálený, dle mého názoru je naprosto srozumitelný a básním přidává na autentičnosti. Je až s podivem, jak Erbenovo dílo neztrácí nic ze svých kvalit i v našem století, kniha mě skutečně oslovila a v mnohých případech, hlavně díky téměř hororovým prvkům, vyložené vtáhla do děje. Bylo by patrně zbytečné rozepisovat zápletky všech básní, vypíši tedy alespoň jejich názvy: Kytice, Štědrý den, Lilie, Poklad, Holoubek, Dceřina kletba, Svatební košile, Záhořovo lože, Věštkyňe, Polednice, Vodník, Zlatý kolovrat, Vrba.

Mám-li zvolit báseň, která mě zaujala nejvíce, nezůstane pouze u jedné. Každá má své kouzlo a je obtížné stanovit kritéria jejich kvalit. Přesto musím jmenovat Poklad, jenž mě zaujal svým

příběhem, Svatební košili, u níž si nejvíce cením děsivé atmosféry i závěru, Zlatý kolovrat, jenž mě fascinoval jak příběhem, tak i formou podání, a obligátně známého Vodníka pro kombinaci všech kvalit výše zmíněných básní.

Co říci závěrem? Kniha mě zaujala natolik, že mnohdy z básní jsem si přečetla několikrát. Skrývají v sobě poselství a ponaučení platná i pro dnešní svět a zároveň nám neopakovatelně přibližují atmosféru lidového života z dob dávno minulých.

Veronika Šoltysová, 2.G

PAVEL KOHOUT Hvězdná hodina vrahů

Ačkoli mě tato kniha nadchla, těžko hledám slova k popisu jejího děje. Pokusím se ho tedy vyjádřit krátce a více se zaměřím na charaktery postav a celkový dojem z knihy.

Dílo je charakterizováno jako detektivní thriller, ale na mě takovéto nazvání žánru působí poněkud těžkopádně. autor zde realisticky zachycuje druhou světovou válku, resp. poslední týdnů okupace z pohledu pražské kriminální policie. Ta, v čele s nováčkem Janem Moravou, vyšetřuje případ vraha vdov, který brutálně vraždí ženy dle jakéhosi obrazu mučedníka, ženám vždy vyřízne srdce a ponechá si ho.

Práci kriminalistů komplikuje gestapo, jež do jejich řad přidělí svého člověka - Erwina Bubacka, především proto, že se narodil v Praze a umí dobře česky. Ačkoli je jeho úkolem podávat gestapu zprávy o záměrech české policie, případu brzy podléhá a více než s Němci z gestapa spolupracuje s pražskými kriminalisty, za což ho gestapo začíná odsuzovat.

Během vyšetřování vzniká mezi pražskými kriminalisty a Bubackem zvláštní přátelství.

Zaujala mě například tato situace:

Zatím co v ulicích Prahy stavějí Češi z dlažebních kostek barikády a ostřelují Němce na odchodu z města všim, co jim přijde pod ruku, zatím co Němci volí novou taktiku a ze zajatých Čechů si dělají živé štíty pro průchod těmito barikádami, Jan Morava předává Bubackovi klíč od bytu, aby v něm Buback ukryl svou německou přítelkyni...

Postavy:

- **Jan Morava** - inteligentní, rozvázný, přesto oddaný své práci, ačkoli kvůli ní zemřela jeho přítelkyně, pokračuje ve vyšetřování, aby polapil jejího vraha i vraha všech vdov.

- **Erwin Buback** - zprvu „zarytý gestapák“, oddaně slouží Hitlerovi, dlouho tají svým pražským kolegům, že umí česky. Jeho žena

i dcera zemřely při bombardování. Nová milenka jej postupně přivádí na myšlenku pro Německo prohranou válku a on se rozhodne pomáhat Čechům na úkor Němců...

- **Antonín Rypl** (vrah vdov) - vyrůstal bez otce, velmi silný až chorobný vztah k matce, naučila ho nedůvěř k ženám, když ho zradila jeho jediná milenka, rozhodl se zabít ji i další ženy, jež se takto provinily...

Po smrti matky nabývá dojmu, že ho matka ponouká k vraždám a přináší mu v nich štěstí. Během okupace zneužívá situace a místo vdov krvavě a beztrestně vraždí Němce na ústupku...

ZÁVĚR:

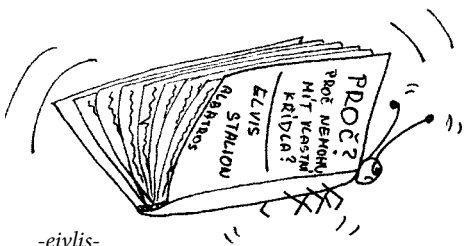
Kniha mě zaujala jak příběhem, tak a to především, netradičním pohledem na dění války a vztahy lidí v této době. Zatím co jedni v sobě během květnového povstání nacházejí skrytou odvahu, jiní se jen přiživují na úspěchu jiných a stávají se hrdiny bez zásluhy. Autor dokonale líčí charaktery postav a zároveň podrobně popisuje situaci doby, čímž dílo nabývá na autentičnosti. Knihu hodnotím jako výbornou, zanechala na mě silný dojem a nabídla mi nový úhel pohledu na válku.

Veronika Šoltysová, 2.G

Denis Rideau

Nedávno se mi do rukou dostal časopis Bogart a velmi mě v něm zaujal článek o fotografovi Denisovi Rideauovi, který strávil mnoho času cestováním po velko- i maloměstech, kde hledal zajímavé lidi s modifikacemi jejich těl. Při hledání se setkal s mnohdy zajímavým označením těchto lidí. Jedni jim Cyberpunks, Modern primitives jiný zase jednoduše Monster. Abyste si tyto „Monster“ dokázali představit, tak to jsou lidé, kteří mají zkrášlené celé své tělo tetováním nebo piercingy. Ale teď zpět k Denisovi. Přestože se tento umělec stal uznávanou autoritou velkého množství galerií a stejného počtu sběratelů, dostalo se jeho spojení fotografie a bodyartu do nevolé kritiky. Jeho umělecké výstavy se přesto a možná proto staly otevřenou formou zábavy. Nakonec kvalita tohoto umění prolomila postoj odmítání odlišných forem umění, které nejsou v mnoha ohledech pro „old art“ přijatelné, nebo akceptovatelné. „Ačkoliv tito lidé udivují kolemjdoucí jsou svým způsobem fascinující“, vysvětluje Denis. „Bez ohledu na názor ostatních okolo nich si nechala modifikovat svá těla a to je dělá o to zajímavější“, dodává. Nakonec však přijetí současného umění vytvořilo neobvyklou situaci, která rozbila mýtus o vzpouře proti formám, které nejsou akceptovatelné, či zažité. Po měsících strávených na cestách pořídil Rideau mnoho materiálu, inspirace a náboje pro další práci s body modification.

-Lilli-

-eivlis-

Poslední jednorozec

Jules Bass, Arthur Renkin Jr.

Nedávno mi na mysl vytanula jedna animovaná pohádka z roku 1982, již jsem kdysi zhlédla ještě jako malé dítě. Pravda, je tomu již pěkná

rádka let, co se tento půvabný snímek vryl do mé paměti poprvé, ale ani za tu dobu neztratil nic ze své působivosti a kouzla.

Film natočený podle knihy Petra S. Beagla, představuje na tehdejší léta opravdu zdařilé dílo. Příběh začíná v čarovném lese věčného jara, kde žije již poměrně stará jednorozka. Ta jednoho dne vyslechne rozhovor dvou lovců a dozví se, že zbývá na světě poslední. Rozhodne se, ač ke své nelibosti, hnána narůstající touhou, opustit les a najít nezvěstné druhy a družky. Putuje zemí, poznává různé lidi i místa, avšak zanedlouho je lapena zlou čarodějnici Mamá Fortunou, majitelkou Půlnočního Lunaparku. Její obživa spočívá v lovu obyčejných zvířat, které záhy mění v bájně tvory a dává veřejnosti na obdiv. Jedině jednorozka a harpyje Kélainé jsou pravého původu. Po Fortunině boku stojí dva pomocníci. Škaredý a zlý Rukh a dobrotivý, byť poněkud neschopný mág Šmendrik, kterého mistr proklel tím, že jej učinil nesmrtelným, dokud v sobě nenajde pravou magii. Šmendrik pomůže jednorozce utéct a sám jí pak doprovází na její cestě za démonem Rudým Býkem. Fortunu a Rukha zabije rozběsněná Kélainé.

Chodí od vesnice k vesnici, až se díky loupeživé bandě Janka Jiskryše, který Šmendrika unese, dostávají do tupy neschopných banditů vedených kapitánem Kujónem a jeho milenkou Držkovou Bětou. Bývalá šlechtična s nimi poté, co čaroděj vykouzlí družinu legendárního Robina Hooda, odchází.

Smějí dál do země krále Morana, kde Rudý Býk žije. Doputují do prokletého města Morubran, jež kdysi jedna vědma začarovala. Za to, že jí král nechtěl zaplatit za stavbu svého hradu. Podle proroctví má Morubran přinést zkázu některý z obyvatel. Je to princ Lír, adoptovaný Moranův syn, který se zde narodil.

Cestou na hrad zaútočí na skupinu Rudý Býk, který však chce pouze jednorozku, aby ji zahnal do moře jako kdysi její druhy. Aby bytost Šmendrik ochránil, promění ji v bílou dívku Lady Amaltheu, jež se ale stane velice nešťastnou.

Na Moranově panství jsou přijati do služeb, Šmendrik nastoupí místo dosavadního dvorního čaroděje Mabruka. Princ Lír se na první pohled zamiluje do Amaltheu, ale ta jeho lásku odmítá. Přesto se však nevzdává a z rozmazleného mladíka se postupně stává pravý hrdina. I city lady Amaltheu zvolna pookřávají a nalézá v princovi zalíbení.

Mezitím Šmendrik, Běta a Amalthea marně pátrají po tajemném vchodu do Býkova doupěte, který zná jen Moran. Od mluvčícího kocoura a výřečné lebky se dozví, že cesta vede starými hodinami na nádvoří.

Když se to králi donese, rozezlí se a vstup zničí rozbitím hodinového mechanismu. Už je však pozdě, všichni tři včetně Líra se ocitají v démonově brlohu.

Šmendrikovi se podaří proměnit Amaltheu zpět v jednorozku, princ Lír následovně umírá pod býkovými kopyty. Rozpoutá se boj mezi oběma tvory, přičemž nakonec téměř vysílená jednorozka zahání Rudého Býka do moře a tím osvobozuje ostatní jednorozce. Dotek kouzelného rohu navrátí prince zpět k životu a vlna bílých těl bortí Moranův hrad a přináší zkázu Morubranům. Jednorozka se loučí s Lírem, přáteli a odchází zpět do svého lesa, nyní už ale docela změněna, než když ho opouštěla. Lír jde prohlédnout svou novou zemi, do které se po padesáti letech vrací jaro. Dříve bohaté a vzkvétající Morubran jsou nyní městem bídy, ale Lír lidem káže, že s jejich pomocí vlastním nasazením je mohou znovu obnovit. Šmendrik s Držkovou Bětou se vydávají společně na cestu za dalším dobrodružstvím.

Můj názor: Kniha i film mě více než nadchly. Přestože se zdá být příběh jednoduchý, skrývá v sobě něco mnohem hlubšího. Nejvíce mě asi zaujala ta podivuhodně teskná atmosféra, která zaručeně musí chytout za srdce snad každého. I když vzpomínka na tuto výpravu, místy i velice humornou pohádku, zůstala na dlouho zamlžena, nikdy se nevytratí úplně.

-RIMMER-

Terminál

Hlavní postavy:
Tom Hanks,
Catherine Zeta Jones,
Stanley Tucci,
Zoe Saldana,
Kumar Pallana,
Diego Luna,
Chi Mcbrid

Režisér Steven Spielberg obsadil do hlavní role tohoto filmu báječně Toma

Hankse, který nenapodobitelným způsobem ztvárňuje roli Victora Navarského ze země Krakosia, který přistál na letišti v New Yorku a nemůže být vpuštěn do USA, protože během letu přes moře došlo k převratu v jeho vlasti. USA ji ale neuznávají, a tak Victor nemá platné vízum. Victor tak musí žít devět měsíců v terminálu letiště. Na začátku nezná ani slovo anglicky, a tak se musí spolehnout jen sám na sebe a své schopnosti. Role a vztahy mezi lidmi se od začátku postupně mění. Skvěle je taky rozvinuta psychika jednotlivých zúčastněných, celé jejich myšlení a nechybí ani zamilování. Režisérovi se opět povedlo uvést celkem zajímavé téma na filmovou scénu. Film je dost často úsměvný a téma celku i jednotlivých částí je někdy až dost vážné. Opravdu nemůžu jinak než film doporučit tomu, kdo ho doposud neviděl.

Pavel Jiřena, 3.S

Země krvavého slunce

Hrají: Steven Seagal,
William Atherton,
Matthew Davis, Ken Lo, Takao Osawa, ...
Režie: Mink USA, 2005

Jediný muž, který může zastavit Yakuza, odhodlaný bojovník za spravedlnost, Steven Seagal se vrací, aby se utkal s japonskou mafií. Když je guvernér Tokia zavražděn, dostane bývalý agent CIA Travis Hunter za úkol najít a dopadnout teroristy zodpovědné za tento zločin.

Zabití guvernéra je však pouhý začátek rozsáhlé a násilné korupce. Hunter zjistí, že vůdce japonské mafie Yakuza se chce spojit s čínskou triádou a dohromady tak vytvořit propracovaný systém šíření drog. Čas utíká a Yakuza je odhodlána dokončit to, co začala. Podaří se Hunterovi překazit celou operaci a zároveň vyvážnout živý ...? Akce je neslaná nemastná, střih zbrklý a ta umělá krev je až moc vidět. Tvůrci to chtěli evidentně okořenit krvavými koušky ala Tarantino, ale výsledek je dost rozpačitý. Nevysvětlitelně mě zde iritovalo to, že se celý děj odehrává v Japonsku. Snad hudba je zde ucházející, ale to je asi tak jediné, co se dá pochválit. Děj je standardně plochý a předvídatelný, takže Steven vraždí od toho nejmenšího bosse až po toho největšího - nic nového pod sluncem.

A pohled na dvěstěkilového Stevena v obrovském kabátu, jak s katanou nekompromisně kosí hordy asiátů, je skutečně velmi znepokojujivý.

-micka-

Rachot v Bronxu

USA - Hongkong 1996

Legendární herec-kaskadér Jackie Chan ve svém poloamerickém debutu. V této akční komedii přilétá jako mladík Keung z Hongkongu do New Yorku na svatbu svého strýčka. Brzy se dostane do sporu s místním motorkářským gangem, ovšem později musí čelit i mnohem silnějším soupeřům - mafiánům, usilujícím o získání kradených diamantů. To vše poskytuje dostatečné záminky k nejrůznějším soubojům, honičkám, přestřelkám a k divokým kaskadérským kouskům. Dlužno dodat, že na konečné podobě snímku se poněkud neblaze podepsalo jak Chanovo zranění při natáčení (většinu filmu hrál se zlomeným kotníkem), tak závěrečné přestřihání původní verze americkým distributorem...

Díky tomuto filmu se Jackie proslavil v Hollywoodu, nyní je jeden z nejlépe placených herců v Americe.

-micka-

SCARFACE (Zjizvená tvář)

V květnu 1980 otevřel Fidel Castro kubánský přístav Mariel s jasným záměrem nechat některé občany odjet za příbuznými do Spojených států. Do sedmdesáti dvou hodin bylo 3000 amerických lodí na cestě na Kubu. Brzy se ukázalo, že Castro přinutil majitele lodí, aby odvezli nejen příbuzné, ale i nejhorší kubánské vězně. Mezi 125 000 uprchlíky, kteří se vylodili na Floridě, bylo 25 000 trestanců. A jedním z nich byl i kubánský politický vězeň Tony Montana.

Tony Montana kterého ztvárnil Al Pacino se dostává s ostatními uprchlíky do Spojených států. Imigrační úředníci však záhy prokouknou, že není politickým vězněm, a dostane se do jakéhosi zajatecko - uprchlického tábora. Tam ihned dostane nabídku získat zelenou kartu v případě, že zavraždí jistou osobu. Jednoho dne, když propukne v utečeneckém táboře zmatek, se naskytne jedinečná příležitost k provedení plánované vraždy... Tak se také stane a Tony je volný.

Zpočátku se žíví jako poskok ve fastfoodu, z čehož není příliš nadšen. Svůj americký sen si prostě představoval jinak. Na fastfood se, spolu se svým kamarádem, brzy vykašle a dá se na cestu drogového zločinu. Z nuly se tak během relativně krátké doby vypracuje na bosa drogového obchodu. Stane se milionářem, ale díky své hamiznosti dlouho nevydrží. Začne se utápět v kokainu a naprosto ztratí soudnost, když zastřelí svého nejlepšího přítele a obchodního partnera Chicka. Toto můžeme považovat za začátek konce.

Scarface je velmi kvalitní gangsterka natočená podle skutečné události. zachycuje klasický vzestup a pád tolik typický pro ty, kdo snadno získají jisté postavení a nejsou připraveni. Lehce nabyt, lehce pozbyl. Je to film, který vás natolik upoutá svým příběhem, že od něj neodtrhnete oči a ani si přitom nevšimnete, že trval téměř

3 hodiny. Celý film působí velmi sugestivně, a i když se nejedná o nejlepší Al Pacinovu roli, jeho herecký výkon se rozhodně nezapře.

Trochu obtížné je ztotožnění se s hlavní postavou Tonym. Zpočátku jeho kariéry snad ještě ano, později již film prožíváte spíše jako pozorovatel a nikoliv očima hlavního hrdiny. Díky tomu, ale film působí mnohem reálněji a snáze mu uvěříte, než kdyby si vymýšlel vykonstruované zápletky, do kterých se lépe vžijete, ale jen těžko uvěříte, že by se staly. I hudba ve filmu byla výborná, skvěle zapadala do 80. let, ve kterých se tento příběh odehrával. Ze snímku čerpá inspiraci mnoho umělců. Já ho považuji za jeden z nejkvalitnějších filmů, které jsem kdy viděl, a vůbec mi nevádí, že už je 24 let starý.

Miroslav Kerhát, 3.S

Poslední skotský král

Film vypráví příběh jednoho z nejkrutějších ugandských vládců očima jeho osobního lékaře. V úvodu děje se mladý lékař Nicholas Garrigane, původem ze Skotska, rozhodne opustit svou vlast a vycestovat do Afriky, kde hodlá využít své schopnosti a pomáhat nejpotřebnějším -

domorodému obyvatelstvu. Když přijíždí do Ugandy, netuší, že v zemi právě došlo k převratu a moci se chopil nový „lepší“ vládce. Během oslav, doprovázejících nástup Idiho Amina do prezidentské funkce, se Amin Nicholasovi zalíbí, a když se následně náhodou setkají, získá i Nicholas prezidentovy sympatie, ten si jej následně vybere jako osobního lékaře. V průběhu filmu se ale Nicholas stane nejbližším rádcem prezidenta, jenž si ho považuje stejně jako vlastního syna. I přes Nicholasovy zmírňující rady, Amin vládne železnou rukou a Nicho-

las začne spatřovat ve svém „příteli“ krutého diktátora. Poslední skotský král je film s velmi strhujícím dějem a to, že byl v brisko-ugandské koprodukcí natočen podle skutečných událostí jej, dle mého mínění, činí ještě atraktivnějším. V hlavních rolích sice neuvidíme žádné známější tváře, přesto si ale excelentní výkon Foresta Whidakera, který ztvárnil prezidenta Amina, zaslouží pochvalu.

Dan Beránek, 3.S

Billové jsou bez člena

Úvalská kapela Divokej Bill byla založena v průběhu roku 1997.

Během dvou let se ustalovala sestava. Kapela začala koncertovat, mimo jiné hrála i na prvních ročnících Rock for People, díky čemuž navázala spolupráci s Ameba Production, která se o kapelu stará dodnes. První CD vychází v roce 2000 pod názvem Propustka do pekel, druhá deska s názvem Svatá pravda v roce 2001. Na třetí desce Mezi nima (2003) kapela poprvé použila syntezátory. Pilotní singl Znamení otevřel kapele cestu do rádií. Mezitím získala Zlatou desku za deset tisíc prodaných kusů. O rok později se jim podařilo vydat úspěšné live album a zároveň DVD nazvané podle místa, kde bylo nahráno - Lucerna. A roku 2006 vyšlo zatím jejich poslední album Divokej Bill.

Nedávno kapela přišla s prohlášením, že Divokej Bill bude až do odvolání bez Štěpána Karbulky, důvodem je extrémní hazardování s těžkými drogami. Došlo k oboustranné dohodě, že Štěpán svůj problém vyřeší prostřednictvím odborné lékařské péče.

Ač je tedy koncertně v následujícím období uvidíme na pódiích bez Štěpána, věřme, že Divokej Bill je nadále osmičlenná parta z Úval a okolí.

-micka-

VÁLKA MOCNÝCH (pokračování)

Obě pelverinky se dívaly stejným směrem jako on, ale nechápaly nic z toho, co říkal. Nedávalo jim to smysl.

"Odpusť, královno, ale musím jít! V Srdci Světa se děje cosi nekalého a začínám zde cítit zradu. Sbohem, královno!" řekl kvapně, ale než zmizel, odstranil ze dveří bariéru a opět umožnil královně mluvit.

Pak se však ještě obrátil ke Glirdgen.

"Slyšela jsi mnoho pelverinko, přestože se tě tato záležitost vůbec netýká. Od této chvíle proto budeš mlčet a nikomu nepovíš, co se téhle noci stalo, rozumíš?" zasyčel.

"Ano, vznešený pane," odpověděla zastřeným hlasem a uctivě se poklonila. "Přísahám na svou smrt, že nikomu nic nepovím."

Nazghareath kývl a v tu ránu zmizel.

Stále ještě k smrtibledá a vystrašená Galticea se

podívala na svou komornou, která se netvářila o nic méně zděšeně. Glirdgen doprovodila Galticeu do postele, kam ji starostlivě uložila a snažila se ji nějak uklidnit.

"Chápeš to, Glirdgen?" zaskřehotala, přičemž jí jasně přeskakoval hlas.

Glirdgen zavrtěla zamyšleně hlavou.

V komnatě opět zavládl ticho, ale ne nadlouho, neboť ho jako ostrý nůž prořízaly výkřiky zvenci.

"Démoni! V údolí jsou démoni!" křičel strážný, který se bez zaklepání vrátil do královnina pokoje.

Galticea s Glirdgen sebou trhly. Už chápaly, co znamenala Nazghareathova slova. Galticea se nezdržovala zbytečným vyptáváním a vyrazila ze sebe jediný rozkaz: Vyhlaste poplach!"

Strážný prudce kývl, poslušně zasalutoval, otočil se jako na obrtlíku a vyběhl znovu ven.

Galticea se otočila ke Glirdgen a zcela zaskočené jí podávala maličkého prince.

"Paní, co to děláte?" vyjekla.

"Vezmi ho do bezpečí, Glirdgen! Zanes ho někam, kde ho nenajdou a postarej se o něj, dokud to nepomine!" přikázala jí naléhavě.

"Ale, paní, co bude s vámi?" nechápala.

"Já zůstanu tady" odpověděla prostě. "Jen udělej, jak ti říkám, prosím tě o to."

"Ale..."

"Ne, Glirdgen. Jestli se mi něco stane, tak chci mít jistotu, že můj chlapec je v dobrých rukou. Tak běž!"

Glirdgen zůstala stát a ani se nehnula.

"Běž, ti říkám!"

Ač velice neochotna, že musí opustit královnou a uposlechnout jejího příkazu, udělala přeci jen nakonec, co žádala. Otočila se a vyběhla ven, kde se přitom málem srazila se svojí malou dcerkou Alinnelou.

"Maminko!" ozvala se za ní slabým hláskem zhruba tak pětiletá dívenka s ryšavými vlasy.

-RIMMER-

ÚTULEK FEST
Mňága a Žďorp
Red Lights Flash Tleskač
N.V.Ú. Vácjáv Koupek UDC
Kashmir 9:41 Biale Laki
Plus minus Kouba Sex Deviants
2. Scéna
9.6.2007 ÚSTÍ NAD LABEM
TRMICE - AREÁL ŽKO

21 Ročník Jahrgang
WWW.ČTVEREC.CZ
dolní poustevna
27-28/ 7/ 2007

Papagáj vás zve

Školní čas se blíží ke konci a opět nám začnou oblíbené letní prázdniny, které budou plné hudebních festiválků. Začátkem června (9. 6.) se bude konat oblíbený ÚTULEK FEST v Ústí nad Labem, na němž vystoupí např. moravští Mňága a Žďorp, Flash, Tleskač, N.V.Ú. (punk) a Sex Deviants. Druhý červencový víkend 13. 7. - 14. 7. se rozjede KYJOVSKÝ FESTIVÁLEK.

V Kytlicích bude 21. 7. také hodně rušno, vystoupí zde WOHNOU, Prohrála v kartách, Tři sestry, Tleskač, Horkýže Slíže a další.

První srpnový víkend pak budou hned dva festiválky. Pokud jste ze severu, tak doporučuji ČTVEREC, a pokud se vám až k nám do Šlukovského výběžku moc nechce můžete zavítat na ANIFEST ve Svojsčicích u Přelouče. Nesmím také zapomenout na tradiční OPEN AIR LETNICE na Vlčí Hoře, kde letos vzstoupí UDG a Snih na schodišti.

Snad jste si vybrali z letošní festiválkové nabídky a těším se na vás na nějakém z nich.

LINCY

Úsměv, prosím!

Smyslné rty - Podle fotografií jsou to pořádné rty, které dodávají vašemu obličejí ten sexy výraz. Pokud chcete vypadat „k světu“, zapomeňte na sevřená ústa. Ta totiž působí zbytečně přísně nebo křečovitě. Vyzkoušejte trik s mírně pootvřenými ústy. Vypadají svůdně a uvolněně. Naneste na rty pudr nebo trochu make-upu a obtáhněte je konturovací tužkou v tělovém odstínu. Nakonec pusy vyplňte leskem na rty.

Přímý pohled - Při focení zblízka se nedívejte strnule do objektivu. Výsledek pak bude připomínat spíše „momentku“ hledání vražedkyně. Při focení se dívejte lehce přes rameno, působí to přirozeně. Nesmí chybět ani úsměv, který vás rozsvítí. Podle fotografií má každý člověk dvě

rozdílné poloviny obličeje. Zjistěte, kterou máte fotogeničtější a nebojte se ji využít.

Pózování - Držení těla vypovídá o vaší náladě. Při fotografování se leckdy stane, že se cítíte nervózní a výsledkem je, že se hrbíte. Při focení posuňte ramena dozadu, jednou nohou si vykročte dopředu, zatáhněte břicho a narovnejte záda.

Formát - Typická chyba začátečníků, že fotí vše bez rozmyšlení, aniž by nějak řešili koncepci snímků (neví, co chtěli na fotografii zvýraznit). Pokud pozadí fotografované postavy není ničím zajímavé (výjimka je třeba panorama města atd.), doporučuji fotit zásadně na výšku.

Vendula Moučková, 1.G

Komín, který tvořil scénerii pohledu na naši školu, je již minulostí. V sobotu dne 11. května 2007 došlo k jeho úspěšnému odstřelu, komín zmizel a budova SOŠ zůstala nepoškozena (možná k lítosti některých studentů).

Nejen studenti, ale také jejich učitelé odborné výchovy získávají úspěchy. Pan Martin Rein pravidelně vyhrává s grafikou rumburských novin v soutěži o celostátní médium roku. Dalšího úspěchu dosáhl pan Ladislav Šabata. O jeho výsledku při tvorbě loga k oslavám města přetiskujeme článek z týdeníku „Velkomeziříčsko“.

Oslavy města mají své logo

Na stránkách Velkomeziříčska již bylo mnohokrát uvedeno, že naše město v roce 2008 oslaví 600 let udělení městských práv.

K tomuto výročí byla vyhlášena veřejná soutěž na logo oslav. Cílem soutěže bylo vytvořit jednoduchý a snadno zapamatovatelný symbol, který bude sloužit k propagaci oslav.

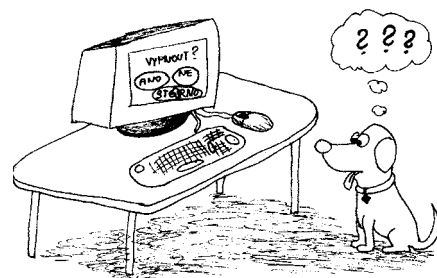
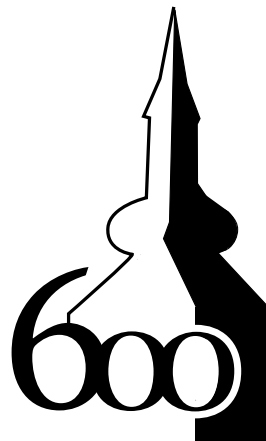
K uzávěrce (12. března 2007) přišlo 75 návrhů od 35 autorů. Nejmladšímu účastníkovi bylo 14 let a nejstaršímu 66 let. Nejvíce autorů bylo samozřejmě z našeho města a okolí. Návrhy přišly ale i z Velké Bíteše, Žďaru nad Sázavou, Jihlavy, Milevska a Prahy.

Vyhodnocení proběhlo dvoukolově za odborné pomoci místních výtvarníků, kteří se soutěže nezúčastnili. Nikdo z nich neznal ani jména autorů, aby byla zachována objektivita hodnocení. Ačkoli bylo opravdu z čeho vybírat, protože převážná část návrhů měla velmi dobrou úroveň, hodnotitelé se k vítězi dostali vcelku rychle a jednoznačně.

Autorem návrhu, který se umístil na třetím místě se stal akademický malíř Pavel Koch z Milevska. Na druhém místě se umístil Ladislav Šabata z Velkého Meziříčí, který do soutěže zaslal dva návrhy. Jeho druhý návrh, se pak stal návrhem vítězným, takže pan Šabata, který pracuje jako učitel odborného výcviku na Střední odborné škole mediální grafiky a polygrafie v Rumburku, obsadil obě čelní příčky.

Vítězi soutěže samozřejmě gratulujeme a nám všem můžeme popřát, aby se zvolené logo stalo důstojným reprezentantem našeho města a jeho oslav v příštím roce.

Ing. Pavel Stupka, vedoucí odboru školství a kultury MěÚ Velké Meziříčí

Nový rok ve znamení internetu!

Vánoce máme již dávno za sebou, i když tyto Vánoce byly spíše šilenstvím po nových technologiích, zejména obchodníci a prodejci s GPS navigací, mobilní technikou, MP3 přehrávači, notebooky a také nejrůznější poskytovatelé si „napakovali“ kapsy. Právě na poskytovatele, konkrétně ve Šluknovském výběžku a blízkém okolí, bych se v tomto čísle „Bezevšeho“ chtěl zaměřit. V poslední době se čím dál tím více lidí ptá, kterého poskytovatele zvolit, kolik do připojení investovat a jakým způsobem se s ním spojit. Zda zvolit metalický způsob jako je ISDN, ADSL, či způsob bezdrátový Wi-Fi, Wi-Max, mobilní telefon, či dokonce využití družic. Způsobů připojení k internetu je celkem 12, já zde zveřejním jen ty nejdůležitější, jelikož nemám dostatek prostoru, abych tu uvedl všechny.

Co se týče druhů připojení, nedá se říci, že některé z nich vyhrává 100% na plné čáře, jak se říká, každé má své pro a proti.

Já osobně dávám přednost metalickému způsobu spojení, čili ADSL (Asymmetric Digital Subscriber Line), jelikož rychlost spojení je velice stálá, ale není garantovaná propustnost. Také odezva (ping) je oproti např. satelitnímu spojení nízká, proto se ADSL využívá hlavně na tzv. real-time přenosy, což je: internetová telefonie (VoIP), hraní her a samozřejmě na přenos souborů a serfování. Maximální dosažitelné rychlosti se pohybují v rozmezí 256 kb/s - 8 Mb/s v závislosti na tarifu poskytovatele. Tyto rychlosti ještě ke všemu bývají často omezené datově (FUP), což znamená, že překročíte-li stanovený limit, buď si připlatíte a nebo se vám rychlost sníží na 128 kb/s. Také jste odkázáni na agregaci, která je většinou zde 1:50 a to není zrovna dobré.

Dalším typem připojení je tzv. Wi-Fi (Wireless Fidelity) a jeho nástupce Wi-Max (Worldwide Interoperability for Microwave Access), který má hlavně obrovskou výhodu v hornaté a nedostupné krajině, jelikož jak je známo, při používání Wi-Fi je zapotřebí vizuální kontakt s vysílačem, což Wi-Max až tak nepotřebuje. Wi-Fi dosahuje cca 300 - 600 metrů, pokud mu ovšem nebrání žádná překážka, Wi-Max by měl dosahovat údajně až 50 km v rovinných oblastech. Velká výhoda je rychlost tohoto připojení, pořizovací a provozní náklady a instalace.

Avšak Wi-Fi má i své negativní stránky. Při špatném počasí interference signálu velice klesá, v nejhorším případě až na nulu. Ale abych nezapomněl na bezpečnost, tento způsob připojení je velice lehký zneužitelný, jelikož je chráněn zastaralou technologií WEP, což je

v podstatě jen šifra složená ze 40 bitového klíče. Dnes byla nahrazena novější WPA2, už s min. 120 bitovým klíčem, který se neustále dynamicky obměňuje. Tuto šifru už není tak jednoduché obejít, i když pro trochu zkušenějšího lamera to také nebude problém. Maximální dosažená rychlost je u Wi-Fi 22 Mb/s. U Wi-Maxu by tato rychlost měla dosahovat až neuvěřitelných 75 Mb/s - 600 Mb/s, ale na tyto rychlosti si budeme muset ještě pár let počkat, protože Wi-Max je teprve na začátku své kariéry. Navíc tento způsob až na výjimky, nevyužívá technologii FUP.

Nejlepším řešením, pokud vlastníte kabelovou televizi, je CATV (Cable Television). Tento typ připojení je obzvláště využíván v domácnostech, nejen díky snadnému zavedení, ale i přístupné ceně a vysoké rychlosti. Rychlosti zde dosahují až 8 Mb/s, s minimální odezvou a garancí! Pořizovací náklady se pohybují okolo 500 - 2000 Kč + příjem digitální TV.

Mobilní spojení přes GPRS a UMTS je sice elegantní způsob zejména pro notebooky, ale v tomto připojení se skrývá mnoho nevýhod. Kladné je jen to, že jste vždy připojeni, ať jste kde jste, jelikož pokrytí mobilních společností je velice vysoká. Avšak rychlosti spojení jsou

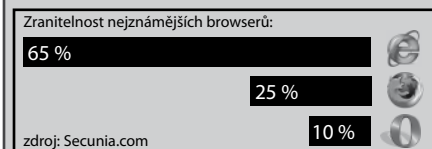
jen na prohlížení obsahu internetu, na datové přenosy tento druh připojení je nevyhovující! Rychlost je 144 kb/s - 2 MB/s, ovšem za nekřesťanské peníze.

Více informací na webové adrese:
www.internetprovsechny.cz,
<http://access.feld.cvut.cz/index.php>
 a nebo na googlu.

KTERÝ BROWSER?

MS Explorer, Mozilla, Opera či jiný?

Je to těžké rozhodnutí, každý zastánce vám bude tvrdit něco jiného. Je to stejné jako Macaři a PCčkáři, od pradávna ukrutní rivalové. Z hlediska bezpečnosti vyhrává Opera na celé čáře! Ani jablko není tak bezpečné, jak se zdá, Safari má také několik bezpečnostních mezer. Já osobně používám Operu, ale i Mozillu, Explorer nepoužívám vůbec. Abych zamezil napadení přes IE, blokuji ho firewallem. Jak už je známo, děravý Microsoft má cca 60% používanost, a proto je hlavním terčem útoků hackerů a věřte mi, není to nic těžkého udělat si z IE backdoor. Nové verze prohlížeče, jak Mozilly 2.0, tak IE 7 slibují mnoho, designově se už přiblížily skoro k nepoznání.

Proto vám radím: přejděte v brzké době na Mozillu nebo Operu, budete mít daleko méně problémů. Je to jen o zvyku!

WINDOWS nebo LINUX?

V říjnu roku 2006 byla finalizována a vpuštěna na trh nejnovější linuxová distribuce nazvaná Mandriva linux 2007. Já osobně jsem ho ještě nevyzkoušel, i když ho mám doma. Jsem velkým zastáncem Linuxů, ale u Windows mě drží snad jen balíčky Adobe a Macromedia, co se týče her tento OS udělal velký pokrok (rozhraní Cedega), což umožní hrát i windowsácké hry. Linux je velice bezproblémový a hlavně velice bezpečný systém, jelikož se v něm nešíří viry, proto se ve většině případů používá jako vstupní brána do sítě s OS Windows. Mandriva má velice výborné grafické rozhraní Xgl - technologii (3. rozměr

oken), přibližuje se Windows Vistě a předbílá ho, zejména Airo ve Vistě velice pokulhává a není dokonce ani v základní verzi. Windows Vista se dá z instalačního CD nainstalovat jen dvakrát, pak musíte znovu zakoupit licenci (licenční smlouvy MS; kdo by je četl, že ano a ještě k tomu jsou v angličtině). Proto dávám přednost Linuxu! :-)

mr. mongrel

161 km, přeneseno 16 GB dat po optickém kabelu rychlostí 107 Gb/s, zhruba za 1,5 sekundy!

V rámci předmětu výtvarná kultura se studenti ze tříd 1.G a 3.S (a několik studentů z 2.S a 4.S) zúčastnili 9. května 2007 exkurze do zámku Frýdlant v Čechách a Lemberk.

Dne 9. května (pro třídu 2.G) a 10. května (pro třídu 4.S) proběhlo „poslední zvonění“.

STŘÍPKY NOVÝCH INFORMACÍ K DOBROVOLNICKÝM SBÍRKÁM

Za účast na akci ČERVENÁ STUŽKA 2006 „Pomoz i ty v boji proti AIDS“ obdrželi naši studenti poděkování a ocenění.

(Vybrali 3 600 Kč).

V projektu DEJTE ŠANCI DĚTEM ULICE 2006 dostali účastníci jako ocenění jejich dobrovolnické práce drobné dárečky a jedna dvojice byla vylosovaná v motivační soutěži, kde vyhráli předplacené karty v hodnotě 500 Kč.

(Vybráno bylo 3 800 Kč).

Studenti zapojení do poslední sbírky POZVEDNĚTE SLABĚ 2006 byli letos v březnu pozváni na MěÚ v Rumburku ke slavnostnímu předání výtěžku sbírky (6 500 Kč). Peníze byly za účasti představitelů města a nadace Euronisa, která je organizátorem sbírky, předány zástupcům z Farní charity v Rumburku (na projekt Generační most – setkávání dětí se seniory) a Domova důchodců v Krásné Lípě (na pomoc seniorům zapojit se do aktivního života).

První sbírka v letošním roce 2007 proběhne v červnu. Bude se jednat již o 5. ročník regionální sbírky POZVEDNĚTE SLABĚ. Prosim případné dobrovolníky (dvojice), aby se již nyní u mně hlásili.

Bc. Lenka Obergruberová

Školní inspektor
nebyl pes...

